

[Socialministeren.]

trent fælles, europæisk Ret i Forvejen, og naar Sandheden er den, at Retsvirkningerne efter mit Lovforslag i hvert Fald snarere er strengere end mildere end i de fleste europæiske Stater. Man maa ogsaa lægge en lille Smule Baand paa sin Lyst til at kritisere.

Det andet Hovedproblem, som jo til enhver Tid har været fremme som en Trusel mod Vedtagelsen af en Socialreform med øgede Byrder til Gavn for de fattige, er Udgiftsforøgelsen, et Spørgsmaal, som jeg nu skal søge at stille i den rigtige Belysning.

For det første paastaar man, at Udgiftsforøgelsen ikke bliver 13 Mill. Kr., men et langt højere Tal. Hertil maa jeg egentlig svare, hvad jeg allerede sagde ved Forelæggelsen, at intet Menneske i Virkeligheden kan sige, hvad Udgiften ved en samlet Sociallovgivning vil blive, for det vil til syvende og sidst afhænge af Samfundsforholdene i det hele taget og i første Række af, hvorledes det samme Samfund stiller sig til Arbejdsløshedsproblemet — og det ved ingen bedre end det ærede Medlem Hr. Krag.

Men hvis det var det ærede Medlems Mening at sige, at Udgiften selv for et beregnet Normalaar vil blive langt større end de 13 Millioner, saa maa jeg benægte dette under Henvisning til alle de Beregninger, der foreligger, og de dertil knyttede Betragtninger, og saa maa jeg samtidig ogsaa benytte Lejligheden til at paatale, at en Række Blade nu taler, ikke om en Merudgift paa 13 Millioner, men om en Merudgift paa 20 Millioner, idet de uden videre lader, som om de forøgede Byrder, der kommer til at paahvile Arbejdsgiverne og de forsikrede, er en ny Byrde for det offentlige, som igen skal bæres af Skatteyderne.

Det er næsten lidt for ejendommeligt at se, at de samme, der gør sig til Talsmænd for det konservative Tvangsforsikringsforslags ganske utaalelige Byrder for de forsikrede, jamrer over den lille Merudgift, disse faar efter mine Forslag til Gengæld for de meget forøgede Goder, de modtager gennem Folkeforsikringen.

Med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikringen er der overhovedet ikke Tale om forøgede Byrder for Arbejderne. Krisekasserne Oprettelse medfører jo saa stærkt forøgede Tilskud for Stat og Kommune, at Arbejdernes ogsaa alt for høje Kontingenter vil kunne gaa nedad. Og det samme gælder Ulykkesforsikringen. Med Hensyn til den sidste er det jo, saa vidt jeg kan se, afhæn-

gigt af Arbejdsgiverne selv, havde jeg nær sagt — og med mit Kendskab til Landstinget tror jeg egentlig godt, jeg kan fastholde Udtalelsen —, om de selv ønsker at forhøje deres Udgifter med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller med $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. aarligt.

At dømme efter Bladet „Arbejdsgiveren“ og efter den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag — og for øvrigt ogsaa andre ærede Ordføreres — Udtalelser maa man tro, at Arbejdsgiverne her i Landet af ren Doktrinarisme, for at opretholde den frie Konkurrences Princip, foretrækker at forhøre private Aktieselskaber de $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som de vilde kunne spare, hvis de gik Forslagets Vej, saafremt det nedsatte Udvalgs Undersøgelser da er rigtige, hvad jeg ikke har nogen som helst Grund til at tvivle om. Men samtidig vil det naturligvis ikke genere de samme Arbejdsgiverkredse at jamre over de forhøjede Arbejdsgiverbidrag, som man i Øjeblikket ikke kan bære. Det Spørgsmaal skal jeg komme til om lidt.

I øvrigt har man ikke, hvis man for Alvor ønsker at drøfte Socialreformens Udgiftsside loyalt og alvorligt, Lov til, som det ærede Medlem Hr. Krag — i sorgelig Modsætning til forskellige Talere fra konservativ Side —, at bortse fra, i hvilken Udstrækning det nye System netop tager Sigte paa og ved gennemgribende Ændringer i den samlede Forsikrings- og Forsørgelseslovgivning, ved den udvidede Anvendelse af Forsikring, der bl. a. tillige tilsigter at inddrage Middelstanden i de betalendes Kreds; ved nye Former for offentlig Hjælp, som i mindst mulig Grad svækker Lysten til Selvhjælp, ved Undgaaelse af Dobbeltforsørgelse, ved Rationalisering og Simplificering af hele det omhandlede Omraade i Forbindelse med Administrationens Enhed netop efterhaanden gennemfører systematisk en Tendens til større og større Beparelser for Stat og Kommune, medens den nugældende Ordning har den stik modsatte Tendens.

Men dertil kommer yderligere, hvad jeg selv ikke lægger mindst Vægt paa, men hvor næsten alle bortset fra det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen synes at ville overse, at omfattende Bestemmelser er af en rent forebyggende Karakter, særlig vedrørende Fødselshjælp, der tilsigter at hjælpe Moderen i den første Tid og styrke Barnet, ved den forebyggende Børneforsorg, ved Beskæftigelse og Oplæring af Invalidere og vanføre, fra de er smaa, ved Systematisering af Abnormforsorg, alle disse Foranstaltninger, der i det lange Løb samtidig vil gavne disse ulykkelige og netop sænke det offentlige Udgifter til Invalid-